

Колесник Єгор Сергійович

Містерія
ДИВНА ПОДОРОЖ

Одного дня на небесах сидів Кирило Розумовський – останній гетьман України. Прізвище, звичайно, не просте, пішло від улюбленої фрази його батька. Сидів він сумний, набридло все йому. Пішов до Бога попросити відвідати землю рідну.

– Ой Боже, поможи, буття набридло вже мені. Відвідать землю рідну хочу, побачить країну милу.

– Кирило, вибач, правила у нас такі. Душі упокоєні залишаться тут назавжди.

– Прошу, Боже! Чув, що там війна. Хочу я побачить, що там твориться, Господи, будь ласка.

– Ні, не можу я, усі перед законом рівні, бо тоді порядку не буде, як на Землі нині.

– Я не знаю, що й сказати... Стільки всього пережив, і більше рідної країни не зможу побачити.

Пішов Кирило, навіть дякую не сказав. Не знав, як проблему вирішити, ось і рушив до апостола Петра по допомогу. Усі знали, він не простак, а справді апостол, допомагає тільки так. Ось Кирила черга:

– Чоловіче, проблема в мене велика. Розумовський я, останній гетьман України. Хочу я Батьківщину побачити, а Бог не дозволяє.

– У-у-у, це багато для кого проблема. Є рішення, звичайно. Можу тебе в духа безтілесного перетворити. Пролетиш повз Бога, а там і світ побачиш. Знайдеш Україну, походиш між людьми. Єдиний мінус в цьому – маєш лише годину, далі – безтілесність ти втратиш. Бог побачить це все – у пекло відправить, а місце там страшне.

– Зрозумів я тебе, відправляй швидше, друже, не терпиться вже побачити мені країну.

Хвилина – і духом Кирило став. Уже не бачив тіла свого. Це його не зупиняло, час було обмаль, він полетів. Ось і вихід – весь світ перед очима.

Полетів він над Україною, неначе на крилах. Ось і біля землі він. Раптом розруху бачить:

— О Боже, що це за нечисть? Що тут сталось? Це другий Батурин, чи що? Полетів він до кордонів з ворогом.

— От чорт! Що ж це за напасть така? Чи це росія, а чи нечисть погана? За що ж ви воюєте, брати, і вночі і вранці? Люди страждають через одну недолюдину, аби ж вони були в цьому винні хоч на краплину. Яке ж вони горе переживають!

Переживав Кирило за країну рідненьку. Вболівав до останнього, але час вже вертатись:

— Прощай, країно моя, прощайте, брати. Дай, Боже, перемоги, звільнити країну від погані!

Полетів він знову на небо, подякував Петру, а думки не полишають:

— Чи витримає моя країна? Потрібно буде дізнатись...

P.S. 20 лютого 2023 року, 12 місяць визвольної боротьби українського народу проти рашистських окупантів. Боротьба ще триває, але ПЕРЕМОГА за Україною!